

Въ той-зи исты день обадижъ Святославу, че нѣкой-си калугеринъ богомолецъ иска дозволѣ да ся поклони на великы-атъ Князь отъ неисказано свѣтло лице.

Святославъ помысли, че той-зи старецъ ꙗ пратень отъ майкѣ му, и заповѣда да го пустижтъ при него,

Влѣзе побѣлѣлъ старецъ съ черны рубы, и низко ся поклони князю.

— Великы Княже Святославе, рече той, като изглѣда сичкы-тѣ хора князевы, азъ не съмъ дошелъ со злѣ мысль при тебе, а съ добрѣ поздравѣ, съ миръ и любовь, и нити азъ нити думы-тѣ ми не сѣ страшны за тебе.

Святославъ видѣ добро-то лице на старец-атъ и заповѣда на хора-та си да излѣзжтъ.

— Княже Святославе, рече накъ старец-атъ, азъ съмъ пратень до тебе отъ нашѣ царкыниж Райниж, дъщерѣ на царя Петра.

— Не отъ восчаны-атъ ли образъ нейнъ? попыта Святославъ, и съ радъ ся усмихнѣ.

— Царкыни Райна ми ꙗ порѣчала да ти ся поклонѣ, продѣжи старец-атъ думѣ-тѣ си, и да тя попытамъ, що ꙗ сторило тебѣ, Княже, Българско, та си вдигнѣлъ връзь него